

Ομιλία του Νίκου Αυγερού
στην κεντρική εκδήλωση,
της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδος,
“Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου”.
“19 Μαΐου, ημέρα εθνικής μνήμης”.
Μνημείο Αγνώστου Στρατιώτη, 19 Μαΐου 2012

Δεν ήρθα εδώ για να σας προτείνω μοιρολόι. Νομίζω ότι όλοι μας έχουμε κλάψει αρκετά με αυτό το θέμα. Είναι καλό να το θυμόμαστε, αλλά είναι καλό και να προχωρήσει. Χάρηκα, επειδή έγινε αναφορά και στις χώρες, που έχουν αναγνωρίσει τη γενοκτονία των Ποντίων, όπως είναι βέβαια η Ελλάδα από το 1994. Γιατί ήταν καλό και αυτό. Ευτυχώς που υπήρξε και ο Μιχάλης Χαραλαμπίδης, σεβαστός και αξιότιμος φίλος. Είναι καλό να θυμόμαστε ότι δεν ήταν εύκολο και γι’ αυτό μετά έγινε και η αναγνώριση της γενοκτονίας των Αρμενίων. Μετά θυμάστε πολύ καλά όλοι το 2006 είναι που η Ευρωπαϊκή Ένωση αναγνώρισε την γενοκτονία των Ποντίων, των Αρμενίων και των Ασσυρίων ως ένα ενιαίο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Πρόσφατα, πριν δύο χρόνια, είχαμε την αναγνώριση στην Σουηδία.

Αυτό που έχει σημασία, είναι ότι είναι καλό να συγκεντρωνόμαστε εδώ. Αλλά δεν επαρκεί, γιατί πρέπει να αλλάξουν τα πράγματα και να μπούμε σε μια στρατηγική. Δεν νομίζω ότι είναι το πρόβλημα να απαιτούμε από όλους τους λαούς να αναγνωρίσουν την γενοκτονία μας, όταν εμείς δεν αναγνωρίζουμε τις δικές τους. Πρέπει να αρχίσουμε και από δω να δείξουμε το παράδειγμα. Ξέρετε πολύ καλά όλοι σας ότι η γενοκτονία των Ποντίων δεν έγινε μεμονωμένα. Υπήρχαν και οι Αρμένιοι και οι Ασσύριοι. Έχουμε αναγνωρίσει τα δυο πρώτα σκέλη. Θα ‘ταν καλό να περάσουμε και στο τρίτο και για ποιο λόγο; Είναι πολύ απλό. Όταν πηγαίνετε στα δικαστήρια και σας λείπει το τρίτο κομμάτι, μην παραξενεύεστε, αν σας λένε ότι είναι άχρηστο που ήρθατε. Αυτό που έχει σημασία, λοιπόν, είναι να συνειδητοποιήσουμε όλοι ότι η γενοκτονία των Ποντίων εντάσσεται σε μια τριάδα γενοκτονιών και όχι σε μια τριπλή γενοκτονία, η οποία πρέπει να λειτουργήσει ενιαία.

Μ’ αυτόν τον τρόπο πετύχαμε και αποτελέσματα και στην Αυστραλία. Δεν αναφέρθηκαν, αλλά πρέπει να το ξέρετε. Σε λίγο καιρό θα έχουμε αναγνώριση και από όλη την Αυστραλία. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι τα θύματα πρέπει να είναι ενωμένα. Ξέρετε το πρόβλημα είναι ότι οι εγκληματίες ενώνονται και ο ένας μαθαίνει από τον άλλο. Εμείς έχουμε την τάση να κοροϊδεύουμε ο ένας τον άλλο, γιατί θεωρούμε ότι δεν αντέξαμε την πίεση. Είναι καιρός, λοιπόν, να δούμε ότι ακόμα και τα αρνιά, όταν είναι μαζί, είναι δυνατά.

Αυτό που έχει σημασία είναι να μην μπούμε σε μια διαδικασία που έχει την ανάγκη να μετατρέψει την γενοκτονία σε ένα έγκλημα πολέμου. Βλέπω ότι κάνετε πολλές αναφορές και γενικά κάνουμε αναφορές και στο αντάρτικο. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί. Είναι κάτι που χρησιμοποιεί η Τουρκία, για να μετατρέψει τη γενοκτονία σε μία φάση πολέμου.

Η γενοκτονία, όπως καταδικάζεται από την Χάρτα του ΟΗΕ από το 1948, χάρη στην λέξη που επινόησε ο Raphael Lemkin, είναι μια διαδικασία που γίνεται σε περίοδο ειρήνης. Δεν πρέπει πια να λέμε ότι απλώς οι δικοί μας σφαγιάστηκαν. Το άκουσα ακόμα και πριν. Κάθε φορά πρέπει να χρησιμοποιούμε το ίδιο ρήμα γενοκτονήθηκαν. Και επιπλέον να είμαστε όλοι συνειδητοποιημένοι ότι εδώ δεν είμαστε μόνο εμείς. Είμαστε οι άλλοι που δεν κατάφεραν να γενοκτονήσουν.

Κατά συνέπεια, όταν είμαστε εδώ, δεν είμαστε μόνοι μας. Είμαστε με τους νεκρούς μας. Κι αν μερικοί κάπου-κάπου απαγορεύουν συγκεντρώσεις, όσον αφορά στην επέτειο, πρέπει να ξέρουν ότι ακόμα και αν δεν έρθει κανένας ζωντανός, οι νεκροί θα είναι εδώ, γιατί η γενοκτονία των Ποντίων δεν θα πάψει, ώσπου να υπάρξει γενική αναγνώριση.

Θα ήθελα, επιπλέον, να σας πω ότι η αναγνώριση, θέλουμε δεν θέλουμε, είναι μόνο και μόνο η πρώτη φάση. Πρέπει να περάσουμε, επιτέλους, στο θέμα της ποινικοποίησης όσον αφορά σε αυτό το έγκλημα. Γιατί βλέπετε, ακόμα και τώρα, ότι είμαστε ικανοί να αφήνουμε πρωτοβουλίες που μας απαγορεύουν συγκεντρώσεις, να αφήνουμε άλλους να μην τηρούν λεπτό σιγή, ενώ αφορά την γενοκτονία και να θεωρούμε ότι είμαστε σε ένα δημοκρατικό πλαίσιο. Δεν είναι αυτό η δημοκρατία. Η δημοκρατία είναι ξεκάθαρη. Είναι προς όφελος όλων. Δεν είναι να επιτρέπει στον άλλον να μετατρέπει όλο το Ποντιακό μόνο και μόνο σε ένα ανέκδοτο. Πρέπει να σταματήσουμε αυτή τη διαδικασία. Αλλιώς έχουμε δυσκολίες, όταν βρισκόμαστε στο διεθνές επίπεδο.

Πρέπει, λοιπόν, σιγά-σιγά να αποφασίσουμε -γιατί έχουμε αυτές τις ικανότητες και τις δυνατότητες - να αναγνωρίσουμε και εμείς τις γενοκτονίες από τους άλλους λαούς, έτσι ώστε αυτοί να δουν ότι εμείς κάνουμε το πρώτο βήμα. Και αυτό μπορούμε να το πετύχουμε, όπως το κάναμε, ακριβώς και με την γενοκτονία των Αρμενίων. Επιπλέον, όταν γίνεται αυτό, τότε τα θύματα ενώνονται και καταλαβαίνουν ότι : είναι ένα πράγμα πολύ απλό: ο Χίτλερ, ο Κεμάλ και ο Στάλιν ήταν ακριβώς το ίδιο πράγμα. Έχουν μόνο και μόνο μια ιδιότητα: να είναι γενοκτόνοι. Όλα τα άλλα είναι λεπτομέρειες.

Αυτό που έχει σημασία για την ανθρωπότητα, είναι να χαρακτηρίζει τους γενοκτόνους, να τους καταδικάσει και να τιμωρηθούν. Δεν μπορούμε εμείς να επιτρέπουμε ακόμα σε ένα γειτονικό κράτος να έχει ως θεμέλια έναν άνθρωπο που είναι για μας μόνο και μόνο ένας γενοκτόνος. Δεν είναι το θέμα της αναγνώρισης μόνο εκείνης της εποχής. Πρέπει να σκεφτούμε ότι αυτό που έγινε, δεν πρέπει να ξαναγίνει. Αλλά αυτό δεν επαρκεί. Γιατί αυτό γίνεται ακόμα και τώρα. Ακόμα και τώρα, το βλέπετε ότι η Τουρκία συνεχίζει να μην αναγνωρίζει.. Και όχι μόνο να μην αναγνωρίζει, να κατηγορεί μάλιστα και τους Πόντιους και τους Αρμένιους, ότι είναι αυτοί που διέπραξαν την γενοκτονία.

Πρέπει, λοιπόν, να λειτουργήσουμε λίγο πιο στρατηγικά, να σταματήσουμε τα κλάματα μόνο και μόνο για μια εσωτερική εκτόνωση και να μπορέσουμε να ενεργοποιηθούμε για να μπορέσουμε, όχι μόνο να απαιτήσουμε συμβολικά - γιατί μερικές φορές, ξέρετε, όταν ακούμε εμείς στην στρατηγική αυτές τις απαιτήσεις, δεν το απαιτούμε από τον ίδιο μας τον εαυτό - αυτό που έχει σημασία, σε μια επέτειο, είναι να κοιτάζουμε τι έχουμε κάνει το προηγούμενο έτος. Αν είναι, να ξαναέρθουμε εδώ την επόμενη χρονιά, για να σας κάνω ακριβώς τον ίδιο λόγο, δεν ήταν ανάγκη να βρεθούμε. Αυτό που έχει σημασία την

επόμενη χρονιά, είναι να έχουμε επιπλέον μια άλλη αναγνώριση, να έχουμε επιπλέον μια άλλη κατάκτηση, να αλλάζει κάθε χρονιά, έτσι ώστε να θυμόμαστε πότε έγινε αυτός ο λόγος.

Έχω, προσωπικά, βαρεθεί να ακούω συνεχώς τους ίδιους λόγους για τις γενοκτονίες, γιατί νομίζουν μερικοί, ότι, απλώς, πρέπει να διαβάσουν ένα κείμενο. Αυτό που έχει σημασία είναι το έργο που παράγουμε, για να αλλάξουν τα γεγονότα. Όταν ακούμε ότι περιμένουμε συνεχώς από τον θύτη να κάνει το πρώτο βήμα, είναι μια λανθασμένη κίνηση.

Θα ήθελα, επιπλέον, να νιώσετε όλοι ότι είναι πολύ σημαντικό, που βρισκόμαστε εδώ, γιατί είναι μια στρατηγική κίνηση. Είναι σημαντικό να είμαστε δίπλα από τους τσολιάδες μας, να είμαστε δίπλα από τον Λεωνίδα, τον Άγνωστο Στρατιώτη, γιατί αυτό είναι ένα σύμβολο. Αυτό αναγκαστικά θα παίξει. Και δεν είμαστε απλώς σε ένα parking. Πρέπει, όλοι μας, και ως Πόντιοι, να σταματήσουμε να κάνουμε μνημεία σε χώρους όπου δεν πάει κανένας. Πρέπει τα μνημεία να είναι σε κεντρικές θέσεις, σε στρατηγικές θέσεις. Διότι, η καλύτερη κίνηση, δεν είναι η καλή, (αλλά) είναι αυτή που ενοχλεί τον εχθρό. Όσο δεν ενοχλούμε τον θύτη, θέλει να πει, ότι κάνουμε απλώς εκτόνωση.

Αυτό που έχει σημασία, είναι το έργο που παράγουμε και ενοχλεί. Πρέπει να είμαστε όλοι ενοχλητικοί. Το ξέρετε ότι πολύ συχνά, κατηγορούν τους Έλληνες, ότι είναι ενοχλητικοί. Ναι! Το έχουμε και θα συνεχίσουμε να το έχουμε. Απλώς, θα αποκτήσουμε επιπλέον και στρατηγική. Γιατί, ακόμα και η ενόχληση πρέπει να γίνεται επαγγελματικά, και όχι κάπου-κάπου. Αυτό που έχει σημασία, είναι: Μην νιώθετε όλοι καταπιεσμένοι. Ο λαός μας ξεπέρασε γενοκτονίες. Ξεπέρασε Παγκόσμιους Πολέμους. Όταν σας παίρνει από κάτω τώρα, πρέπει να καταλάβετε, για όλους που ασχολούνται με θέματα, όπως είναι οι γενοκτονίες, ότι αυτό σας ανεβάζει. Είναι ένας τρόπος να γίνουμε όλοι πιο άνθρωποι και να μην είμαστε απλώς άτομα μέσα σε μια κοινωνία, που μόνο ξεχνάει και αδιαφορεί.

Εδώ, (το) ότι είσαστε, εδώ, είναι σημαντικό. Είναι σημαντική ήδη η παρουσία σας. Απλώς, θα ήθελα και εγώ από σας, να συμβάλλετε σε αυτό το έργο της αναγνώρισης και να περάσουμε, επιτέλους, στο στάδιο της ποινικοποίησης. Γιατί, το ξέρετε υπάρχει και σε άλλες χώρες, όπως είναι η Σλοβακία, όπως είναι η Ελβετία, που τους επιτρέπει επιπλέον τώρα να μπορούν να κάνουν διαδηλώσεις, εκδηλώσεις, επετείους, χωρίς να έχουν τα προβλήματα, που έχουμε ακόμα και τώρα σε μερικές χώρες, όπως είναι η Γαλλία. Εκεί, δεν πέρασε ακόμα το θέμα της ποινικοποίησης. Γιατί, όσο αφήνετε τον άλλον να σας βρίζει, τότε δεν έχετε δικαίωμα να υπάρχουν.

Δεν αρκεί να κλαίμε, για να υπάρχουμε και να θυμόμαστε τους άλλους. Πρέπει εδώ να φανταστούμε, ότι οι νεκροί μας είναι δίπλα μας! Τώρα! Εδώ! Μαζί μας! Και βλέπουν, ότι τους θυμόμαστε και μπορούν να πουν «ζωή σε σας». Αλλά αν είσαστε όλοι τόσο πεσμένοι και είσαστε πνιγμένοι μέσα σε μια καθημερινότητα, πώς θα μπορέσουμε να τους δείξουμε ότι πραγματικά αξίζουμε τις θυσίες, που έχουν υποστεί; Αξίζουμε ακόμα και μία γενοκτονία, γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής, είναι λίγοι οι λαοί που έχουν υποστεί γενοκτονία. Και δεν καταλαβαίνουν οι άλλοι πόσο σημαντικό είναι. Εδώ -

επαναλαμβάνω - αν δεν κατηγορήσουμε ξεκάθαρα τον Κεμάλ, λέγοντας ότι είναι ακριβώς το ίδιο με τον Χίτλερ, και ότι ο Χίτλερ ήταν, απλώς, αυτός που ακολούθησε την στρατηγική του Κεμάλ, τότε δεν λέμε τίποτα. Δεν μπορούμε την ώρα που εδώ κάνουμε καταθέσεις στεφάνων, να ανεχόμαστε οτιδήποτε με αυτόν τον συμβολισμό. Ακόμα και αν είναι το πρέπον, όσον αφορά στο πολιτικό. Ακόμα και αν είναι το πρέπον, όσον αφορά στο πρωτόκολλο. Αδιαφορούμε για το πρωτόκολλο! Αυτό που έχει σημασία είναι, τα θύματα, η γενοκτονία. Δεν υπάρχει πρωτόκολλο, που μπορεί να καταπατήσει την γενοκτονία και το θέμα του αγώνα μας. Διότι, οι Έλληνες δεν είναι τα παιδιά του Κρέοντα, είναι τα παιδιά της Αντιγόνης. Ακόμα και αν κάποιος μας απαγορεύσει να είμαστε εδώ, θα είμαστε πάλι εδώ! Να 'στε καλά. Ευχαριστώ πολύ.